

Κ₂ ἀπὲ ν' ἀκούσης πόλεμος καὶ κλέφτικο ντουφέκι,
βροχή τὸ λειανοντούφεκο, τὰ βόλγα σὰ χαλάζι
ΣΖαμπέλ. Ἄσμ. Δημοτ. 611.

βροχήσιος ἐπίθ. πολλαχ. βροχίσιους πολλαχ. βορ.
ιδιωμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βροχή καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ήσιος.

Ὁ ἐκ βροχῆς προερχόμενος ἔνθ' ἀν.: Νερὸ βροχίσιος.
Συνών. βροχικός, βρόχινος.

-**βρόχι** κατάλ. παραγωγικὴ Θήρ. Κεφαλλ. Κρήτ. κ.ά.
Ἐκ τοῦ οὐσ. βροχή. Ἰδ. ΦΚουκούλ. ἐν Λεξικογρ.
Ἀρχ. 6 (1923) 265.

Δι' αὐτῆς ὡς δευτέρου συνθετικοῦ σχηματίζονται οὐ-
σιαστικά δηλοῦντα πλησμονὴν τῆς σημασίας τοῦ πρώ-
του, οἷον: γυναικοβρόχι, δασκαλοβρόχι, μελισσοβρόχι, νε-
ροβρόχι, ξυλοβρόχι κττ.

βρόχι (I) τό, Θεσσ. (Ζαγορ.) Θράκ. (Περίστασ.).

Ἐκ τοῦ οὐσ. βρόχος.

Ὁ λάρυγξ: Ἀπαξ ἔφαγα κ' ἐπῆγεν εἰς τὸ βρόχι μου
Θράκ. (Περίστασ.)

βρόχι (II) τό, βρόχιος Ρόδ. βρόδιος Ρόδ. βρόχι
σύνηθ. βρόχ' Ἡπ. (Ἀργ. Ζαγόρ.) Λήμν. Μακεδ. (Σιάτ.)
Στερελλ. (Αἰτωλ.) βρόσι Μεγίστ. φρούσι Ἀνδρ. Ρόδ.
(Ἀπολακ.) χρούσι Ρόδ. (Ἀπολακ.) ἀβρόχ' Θεσσ.
(Καρδίτσ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. βρόχιον.

1) Μικρὸς βρόχος, θηλειὰ ἐκ τριχῶν οὐράς ἵππου ἢ
ἐκ λεπτοῦ καὶ στερεοῦ νήματος ἢ ἐκ σύρματος, διὰ τῆς
ὁποίας συλλαμβάνουν ἐκ τοῦ λαιμοῦ τὰ πτηνὰ ἢ μικρὰ
ζῶα σύνηθ. β) Δίκτυον πρὸς σύλληψιν ἰχθύων Θεσσ.
(Ἀϊβάν.) Μακεδ. (Σισάν.) || Ἄσμ.

Ρίχνει τὰ βρόχια 'ς τὸ γιᾶλό, τὰ ξόβεργα 'ς τοὺς κάμπους
Σισάν. γ) Θηλειὰ ἀπὸ στάχυν προσδενομένη εἰς τὸ
σχοινίον, μὲ τὸ ὁποῖον εἶναι δεμένα τὰ ἄλογα κατὰ τὸν
ἄλωνισμὸν ἀπὸ τὸν στοιχηρὸν στῦλον εἰς τὸ ἄλωνι Πε-
λοπν. (Ἀνδρίτσ. Κόκκιν. Παππούλ.) 2) Συνεκδ. παγίς,
διὰ τῆς ὁποίας συλλαμβάνονται πτηνὰ σύνηθ.: Στήνω
βρόχια, πολλαχ. Ἐπιακα ἔνα γόσσυφα μὲ τὸ βρόχι Εὐβ.
(Κουρ.) || Φρ. Τὸν ἔπιασε 'ς τὰ βρόχια της (ἐπὶ γυναικὸς
ἢ ὁποία κατακτᾷ ἄνδρα) σύνηθ. Τὸν ἔβαλε 'ς τὰ βρόχια
(συνών. τῇ προηγούμεν.) Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Πιάστηκε 'ς τὰ
βρόχια (ἐνυμφεύθη) πολλαχ. Ἐπισι 'ς τὰ βρόχια μ'
(ἔπιασε, εἶναι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου) Σάμ. || Γνωμ.

Χουρὶς νὰ θέλῃ οὐ Θιὸς οὔτι πουλλὶ 'ς τοὺς βρόχι
Στερελλ. (Αἰτωλ.) Μὲ τὴ δύναμι τοῦ Θεοῦ μπαίν' καὶ τὸ
πουλλὶ 'ς τὸ βρόχι Ἡπ. || Ἄσμ.

Θὰ στήσ' ἀβρόχι 'ς τὰ βουνὰ κι ἀντίβρουχον 'ς τοὺς
[κάμπους]

κ' ἔνα μεγάλ' ἀντίβρουχον μέσ' τοῖς κρονοβρυσούλλας
Θεσσ. (Καρδίτσ.)

Μ' ἐγέλασαν, μ' ἐπλάνεψαν, σάν τὸ πουλλὶ 'ς τὸ βρόχι
Ἡπ.

Γιὰ σῶπα σῶπα, πέρδικα, καὶ μὴν πολυκανχειόσαι,
θὰ στήσω βρόχια 'ς τὰ βουνὰ καὶ ξόβεργα 'ς τοὺς κάμπους,
τὰ δίχτυα τὰ μεταξωτὰ σὲ μαρμαρένγα βρούσι

Πελοπν. (Βούρβουρ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. βροχάδα (II).

3) Τὸ εἰς τὸ μέσον τῆς κάτω πέτρας τοῦ μύλου προσ-
ηρμοσμένον ξύλον, τὸ ὁποῖον ἔχει ὀπήν, διὰ μέσου τῆς
ὁποίας διέρχεται καὶ περιστρέφεται ὁ ἄξων τοῦ μύλου
Εὐβ. (Κάρυστ.) Κάρπ. Κρήτ. Λήμν. Νάξ. (Φιλότ.) Πελοπν.

(Λακων. Ὀλυμπ.) 4) Τεμάχιον ξύλου χονδροῦ τιθέμε-
νον μεταξὺ τῆς κατὰ μῆκος τῆς στέγης μεγάλης δοκοῦ
καὶ τοῦ ὑποβαστάζοντος αὐτὴν ἐν τῷ κέντρῳ τῆς οἰκίας
στύλου Ρόδ. 5) Σιδηροῦν ἢ λίθινον ὑποστήριγμα τοῦ
ἐξώστου τῆς οἰκίας Ἀνδρ.

βροχιά ἢ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βρόχος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιά.

Βρόχι (II) 2, ὁ ἰδ.: Ἄσμ.

Στένω πλακιά, στένω βροχιά νὰ πιάσω τὰ περδίκια,
μηδὲ λαγούδιν ἔπιασα μηδὲ περδίκιν εἶδα

(πλακιά=πλάκα τὴν ὁποίαν στήνουν εἰς τοὺς ἀγροὺς πρὸς
σύλληψιν λαγῶν ἢ πτηνῶν). Συνών. ἰδ. ἐν λ. βρο-
χάδα (II).

βροχιάζω (I) ἀμαρτ. βροδιάζω Κύπρ. βρονχιά-
ζου Θράκ. (Τζετ. Τσανδ.) βρονδιάζω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βροχή.

1) Ὑγραίνω ἔνθ' ἀν.: Βρονχιάζω τὸ λ'νάρ' (ρίπτω τὸ
λινάρι μέσα εἰς τὸ ρέμα διὰ νὰ σαπίσῃ καὶ τὸ σκεπάζω
μὲ ἄμμον καὶ χῶμα διὰ νὰ μὴ τὸ βλέπῃ ὁ ἥλιος καὶ τὸ
ξηραίνει) Τζετ. Τσανδ. 2) Προσλαμβάνω δυσάρεστον
ὁσμὴν, ἐπὶ τοῦ ὕδατος, ὅταν τοῦτο παραμείνῃ πολλὰς
ἡμέρας ἐντὸς δοχείου ἢ κοιλώματος τοῦ ἐδάφους Κύπρ.:
Τὸ νερὸν ἐβρόδιάσεν. Νερὸν βροδιάσμενον. 3) Εὐρωτιῶ
Κύπρ.: Τὸ κολόκιν ἐβρόδιάσε (κολόκιν=τὸ κολοκύθι).
Συνών. βρουχιάζω, μουνχλιάζω.

βροχιάζω (II) Ἡπ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν.
(Βαμβακ. Ἡλ. Καλάβρυτ. Οἶν. Σουδεν.)—Λεξ. Αἰν. Βλαστ.
172. Πρω.Δημητρ. βροχιάζου Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) βρου-
χιάζου Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βρόχος.

1) Συλλαμβάνω διὰ βρόχου Ἡπ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)
Πελοπν. (Βαμβακ. Ἡλ. Καλάβρυτ. Μάν. Οἶν. Σουδεν.)
Στερελλ. (Αἰτωλ.)—Λεξ. Βλαστ. 172 Πρω.Δημητρ.: Βρο-
χιάζου μὲ τ' ἀπόχι ἀρδύκμα (ὀρτύκμα) Κίτ. Μάν. Βροχιάζω
τὸ βόδι Σουδεν. || Ἄσμ.

Μὰ 'ὦ πλυνὰ κ' ἐπόπλυνα κ' ἤθελε νὰ διαείρω,
μὰ βρόχιασέ μ' ὁ κυνηγὸς καὶ δὲ βορῶ νὰ φύω
(διαείρω=ἐπιστρέψω) Ἀπύρανθ.

Τὴν πέρδικα τὴν πλουμιστὴ δὲ μουρῶ νὰ τὴ βρονχιάσου
Αἰτωλ. Συνών. βροχαρίζω 1, βροχίζω (II). βροχο-
πιάνω. 2) Κάμνω τινὰ ὑποχείριον Λεξ. Αἰν.

βροχιανὸς ἐπίθ. Σύμ. βροδιανὸς Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βροχή καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ιανός.

Βροχερός, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἀν.: Βροδιανὴ μέρα Ρόδ.

βρόχιασμα (I) τό, Θράκ. (Τσανδ.)—Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τοῦ ρ. βροχιάζω (I).

Ἡ πρᾶξις τοῦ βροχιάζειν (I) 1, ὁ ἰδ.

βρόχιασμα (II) τό, Πελοπν. (Ἡλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βροχιάζω (II).

Ἡ σύλληψις διὰ βρόχου.

βροχίδα (I) ἢ, Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βροχή καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ίδα.

Βρονταλίδα, ὁ ἰδ.

βροχίδα (II) ἢ, Ἡπ. Λευκ. Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)
—ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,365—Λεξ. Βλαστ. 385' βρονχίδα
Θράκ. (Αἰν.)

